

ZUZANA ŠTELBAŠKÁ

ATUŽ JE MI DEŠETI!

ilustroval
TOMÁŠ KOPECKÝ

FRAGMENT

Ať už je mi deset!

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Zuzana Štelbaská
Ať už je mi deset! – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZUZANA ŠTELBASKÁ

AŽ UŽ JE MI DESETI!

FRAGMENT

Text © Zuzana Štelbaská, 2023
Illustrations © Tomáš Kopecký, 2023
Translation © Jan Kozák, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-253-7508-2
ISBN e-knihy 978-80-253-7517-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7523-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7524-2 (1. zveřejnění, 2025) (MOBI)

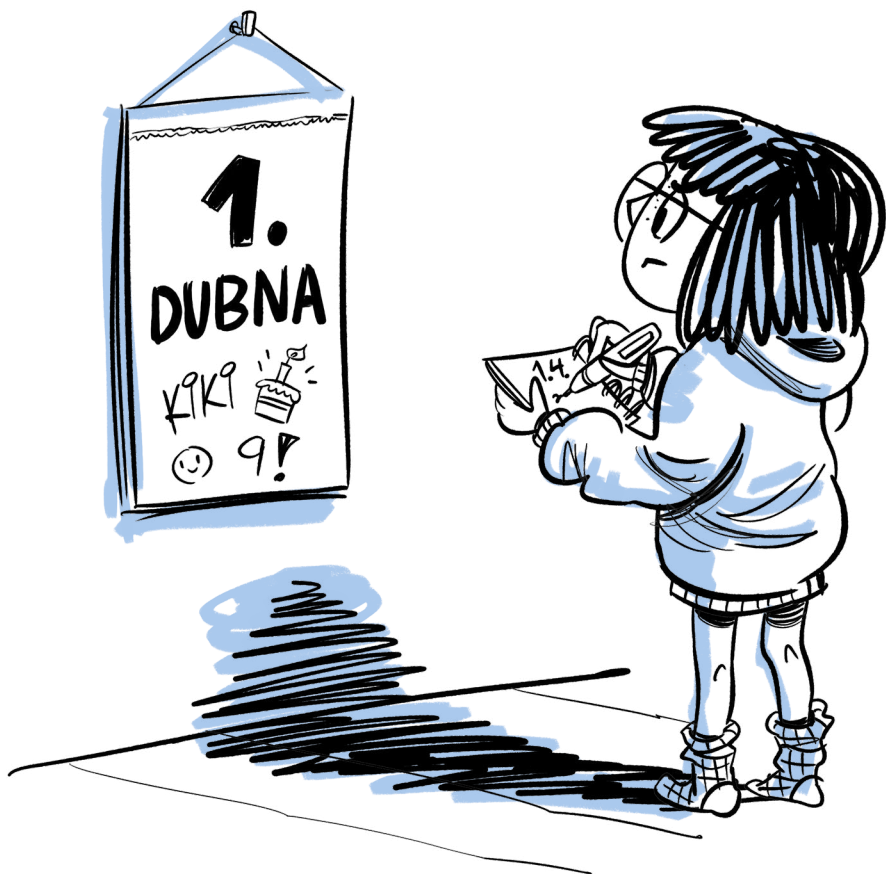
PÁTEK, 1. DUBNA

Dneska mám naroзки. Od našich jsem dostala tenhle deník. Nevím na co.

Co sem mám asi tak psát? Že mít naroзки **PRVNÍHO DUBNA** – na **APRÍLA** – je ta nejhorší věc na světě? Každý rok se mě milion lidí ptá na to samý:

„Ty máš dneska narozeniny? No tak to si asi děláš **SRANDU!!!**“
Fakt **ÚŽASNĚ VTIPNÝ!**

Kromě toho je mi dneska **DEVĚT** a to je ještě **HORŠÍ**. Nechci, aby mi bylo devět. Devítka je strašný číslo. Ať už je mi **DESET!**

SOBOTA, 2. DUBNA

Fakt nevím, co sem čmárat. Dneska se nic nestalo.
Jen jsem byla chvíli venku s holkama z našeho **KLV** klubu.
Dostala jsem od nich nálepku štěňátka, který je strašně
ROZTOMILÝ! Nalepím si ji sem, abych nezapomněla,
že mám **SUPER KÁMOŠKY**.

NEDĚLE, 3. DUBNA

Před rokem jsem od našich dostala k narozkám dva plyšáky.
To jsem si s nimi mohla aspoň o víkendu hrát.
Ted' mi dali **TOHLE**. Deník. Kdyby mi bylo **DESET**, určitě
bych už dostala kosmetiku nebo voňavou pěnu. Celej víkend
bych strávila ve vaně. Ale co s deníkem? Aspoň že je na
zámeček a dá se zamknout.
I když toho mám dost, co bych si možná i chtěla zapsat,
aby se k tomu nikdo nedostal. Například...
No, **ZROVNA TEĎ** mě volá máma. Běžím, a až se vrátím,
napíšu si sem své největší **TAJEMSTVÍ!**

ČTVRTEK, 7. DUBNA

Naprosto **NEUVĚŘITELNÝ!** Tenhle deník mám asi
ZA TREST! Když mě máma zavolala, zamkla jsem ho.
A od té doby nemůžu najít klíč!

Táta nejdřív vymyslel, že zámek **VYPÁČÍ** sponkou. O tom jsem nechtěla ani slyšet. Zámek se má otvírat **KLÍČEM**, a tak jsme nedělali nic jinýho, než prohledávali pokoj centimetr po centimetru. Nemám vůbec šajn, kam mohl zapadnout.

Pak máma zavelela, ať táta zámek **PŘEPILUJE**. Chytl mě **HYSTERÁK**. Cože? **PILOVAT** zámek, kterej má udržet v tajnosti **CELEJ MŮJ SVĚT**?

„Vždyť jsi ještě před pár dny vyváděla, jako bys ten deník ani nechtěla,“ hartusila máma. „Tak co teď vyšiluješ?!“
A táta hned nato: „Jsi strašná **BORDELÁŘKA**. Ztratila sis klíč, **PROSÍM** – kup si za své kapesné **NOVÝ** zámek.“
No, ať se mě někdo ještě jednou zeptá, proč chci mít **DESET**. Protože kdyby mi bylo **DESET**, tyhle problémy bych vůbec **NEMUSELA ŘEŠIT!**
Nakonec jsem šla s mámou do obchodáku, za kapesný si koupila novej zámek a táta ten starej přepiloval. Ted' mám novej zámek s novým klíčem.
Původně teda byly ty nový klíče **DVA**. Jeden jsem schovala do kelímku s fixama. A ten druhěj... **NO A CO**, že ho **NEMŮŽU NAJÍT!** O druhým klíči se **VŮBEC BAVIT NEMUSÍME!**

PÁTEK, 8. DUBNA

Našla jsem starej klíč od prvního zámku. Byl v krabičce s gumičkama. Nechápu, jak se mi mohl tak zamotat do vlasů... proto jsem si ho předtím nevšimla. Málem jsem se rozplakala, protože jsem vlastně docela **POŘÁDKUMILOVNÁ**, ale nikdo to **NEOCENÍ!**

SOBOTA. 9. DUBNA

NESNÁŠÍM UKLÍZENÍ!

Mamku v sobotu chytá **TOTÁLNÍ** uklízací **ZÁCHVAT**. Když v pátek úplnou **NÁHODOU** zapomeneme něco uklidit nebo

když večer najde na policičce **SMÍTKO** prachu, tak nás v sobotu ráno vzbudí s tím, že **ONA NEBUDE V NEDĚLI POSLOUCHAT VYSAVAČ!**

Já teda nemusím poslouchat vysavač ani **V SOBOTU.**

Takhle vypadá mámin záchvat:

V osm ráno vtrhne do našeho pokoje a spustí: „Kristýno, vstávej a nesnaž se mě naštvat! Utřeš tady prach, odneseš všechno nádobí do kuchyně, kde ho umyješ a uklidíš, nechci na zemi vidět jediný kousek oblečení, vysaješ zameteš utřeš vydrhneš vyčistíš vyvětráš poskládáš-blablaba!!!“

Tohle není sobota. To je **TÝRÁNÍ DĚTÍ!**

Záchvat je jinak super slovo.

NEDĚLE, 10. DUBNA

Zeptala jsem se mámy, jestli bych nemohla mít kočku.

„Kočka v bytě? No, nevím,“ pokrčila máma nos. „Trápila by se tu. Kočka potřebuje hodně prostoru.“

„Ať vás to ani nenapadne,“ skočil nám do toho táta.

„Kočka v bytě leze na kuchyňskou linku, na sporák, na nádobí. To nepřipadá v úvahu!“

Jsem naprosto **ZDRCENÁ**. Mít kočku je jeden z mých velkých snů.

PONDĚLÍ, 11. DUBNA

NEJHORŠÍ DEN MÝHO ŽIVOTA!

Klub **KLV**, tedy Kiki + Laura + Viki, řešil pomocí matematiky, jak se rozdělit do skupin po dvou, když jsme tři.

„Co se zeptat Emy, jestli by s jednou z nás nešla do dvojice?“ zeptala jsem se holek.

„Jenže já chci být s tebou,“ prohlásila Laura, „a Ema se s Viki nesnáší.“

„A proč musíš být s Kiki ty, a ne já?“ obořila se Viki na Lauru.

„Tak se zeptáme Sárý,“ navrhla jsem řešení. Sára je tichá a nemá žádný kámošky. Určitě by hned souhlasila.

„Sára minule udělala všechno dřív než já,“ naštvála se Viki ještě víc. Nesnáší, když je někdo chytřejší.

„No tak ty budeš ve dvojici s Laurou a já se Sárrou,“ povzdechla jsem si.

„**NÉÉÉ!**“ vykřikla Viki, načež přišla učitelka matematiky a spojila nás do dvojic s kluky. Celou hodinu jsem musela dýchat Oliverův **ČESNEKOVEJ** dech. Myslela jsem, že **UMŘU!** Laura byla s vysokým Samem, kterej udrží pozornost asi tak dvě vteřiny, takže musela všechno dělat sama, a Viki schytala Honzu. Ten je nejlepší v matice a vůbec ji k úloze nepustil. Viki na něj neměla, takže se celá **ZPOTILA**, přestala mluvit a už jenom skřípala zubama.

„Patří vám to, nafoukanci,“ vyhrkla Ema po matice.

Viki se na ni podívala a **ZRUDLA ZLOSTÍ** tak, až jsem se bála, že jí shoří uši. Až do konce vyučování byla uražená, nafouklá a naprosto **NESNESITELNÁ!**

ÚTERÝ, 12. DUBNA

V úterý mám plavání. Nechodím tam dlouho. Zatím jsem byla jenom párkrát. Ale je to docela fajn. Záleží na tom, jakou máme trenérku. Trénuje nás buď **ANDĚLKA**, nebo **ĎÁBLICE**. Dnes byla Andělka. Andělka je mladší trenérka. Má dlouhý rovný vlasy a všem ve skupině říká „Zlatíčko“ nebo „Zajíčku“. Poručila nám uplavat dvě délky, ale mně to šlo tak dobře, že jsem uplavala čtyři. Andělka mě pochválila. Jenže na konci hodiny přišla **ĎÁBLICE**! Kudrnatá blondátá tetka, co rychle chodí, na nás volá: „Hej, ty, červená čepice!“ nebo: „Vnímej mě, modré trenky!“

STRAŠNÝ!

Když teda nemá dost mozkovejch buněk na to, aby si pamatovala naše jména, měla by nám aspoň říkat nějak normálně. Až na mě příště zase zavolá: „Hej, ty, červená čepice!“, **PŘÍSAHÁM**, že jí odseknu: „**CO CHCEŠ, MODŘINO NA ZADKU???**“

Mám totiž velkej pozorovací talent!

STŘEDA, 13. DUBNA

Zítra začínají velikonoční prázdniny, takže jsem celej klub **KLV TOTÁLNĚ** otrávil tím, že nebudu s nima, ale s našima příbuznýma, strýčkem a tetou. Josef je tatkův bratr, přijede s Julií, svou ženou, a tím nejrozmazlenějším děckem na celým světě. Už jenom to jméno: **ČENĚK**! Přísahám, že bych tak nepojmenovala ani **PAPOUŠKA**!

ČTVRTEK, 14. DUBNA, ZAČÁTEK PRÁZDNIN

Myslím, že je načase se zmínit, že mám dva bratry. Miki je středoškolák, a když na chvíli zapomene, že je teenager, je strašně v pohodě. Kubajs je předškolák, trubka, slintal, dolízač, opakovací osel a ďáblův spojenec. Miki je za odměnu a Kubajs za trest, ale **MÁMA SE TO NESMÍ NIKDY DOZVĚDĚT!**

Když teta se strejdou přijedou, spí na gauči a Čenka strčí do našeho pokoje. Čeněk je jen o rok starší než Kubajs – což je velká výhoda, protože si spolu hrají a mně a Mikimu dají pokoj. Jenže když jdou rodiče večer ven, zůstanou nám trpaslíci na krku, a to oba **NESNÁŠÍME.**

„Jakou strategii na ně, ségra, nasadíme?“ zeptal se potichu Miki.

„Můžeme je společně trochu potrápit ještě předtím, než rodiče vypadnou. Ať vědí, co je čeká, a dají nám pak pokoj,“ navrhla jsem Mikimu, podle mého názoru, docela moudrý řešení.

„Budou vrískat,“ vyvedl mě Miki z omylu.

„Takže je ani nezavřeme do peřináku?“

„Ne-e,“ zavrtil Miki hlavou.

„Ani jim nedáme špendlíky do postele?“

„Poslyš, ségra,“ podíval se na mě Miki, „jsi trochu drsná.“

Hrdě jsem zvedla bradu. Je to **SUPER**, když tě starší brácha pochválí. „Půjdem na to jinak,“ řekl nakonec a otočil se k trpaslíkům.

„Poslouchejte, chytráci. Každou noc se zpod Kubajsovy postele ozývá škrábání. Takovýhle!“ Rytmicky zaškrábal nehty o dřevěnou poschod'ovou postel.

„Vždycky mě to probudí a já tomu jasně řeknu, ať to dá Kubajsovi pokoj. Pak ta věc přestane škrábat. Ale jestli s vámi dvěma budou potíže, nechám to, ať se to proškrábe až do vaší postele.“

Trpaslíci utíkali žalovat, ale nebylo jim to nic platný. Rodiče k nám vedli moudrou řeč, a pak stejně odešli, a když jsme zhasli, Miki začal škrábat na Kubajsovu postel. Takový ticho, jako bylo tohle, náš pokoj ještě **NIKDY** nezažil. Miki je totální frajer a **ZAKLÍNAČ DĚTÍ!**

15. DUBNA, VELKÝ PÁTEK

POUČENÍ: Pokud uložíte malé děti ke spánku příliš brzy, vzbudí vás před šestou hodinou ranní.

„Bud'te zticha!“ zakřičela jsem na ně. Jenže venku už bylo vidět a ani jeden se mě nebál. Miki spal jako zabitej a já jsem si musela vyslechnout **NEJDIVNĚJŠÍ** rozhovor v dějinách lidstva:

„Ty už jsi velkáč?“ zeptal se Čeněk Kubajse.

„Ne,“ zavrtěl malej brácha hlavou. „Jsem středňák.“

Nechápu, že nedokáže normálně říct „středňák“. Loni jsem ho to učila. Zjevně to byla **ZTRÁTA ČASU**.

„A nejsi ještě maláč?“ ušklíbl se Čeněk.

„**NE!**“ vyhrkl Kubajs, protože pro středňáka je maláč téměř nadávka.

„To je dobře,“ přikývl Čeněk vědoucně. „Maláci strašně řvou. Když se hádají, ještě nedokážou říct, kdo je hloupej, a pak řvou pořád. Ale neřvou všichni. Akorát že ti, co neřvou, nejsou slyšet, protože ostatní řvou. Například když dostanou rajskou polívku a jeden řekne, že ji nechce, ostatní začnou rvát, že ji taky nechtějí. A pak úča řekne, že musí sníst aspoň půlku polívky, a už řvou i ti, co byli ještě před chvílí potichu.“

„My máme ve školce strašně malý židličky,“ prohlásil Kubajs úplně **OD VĚCI**. „Ale doma máme normální nábytek.“

Zvedl ruce, jako že on za to přece nemůže.

„Já už jsem velkáč,“ řekl Čeněk. „Všichni mi to pořád připomínají.“ A pak si povzdechl jako starej děda a pronesl:

„Já už chodím do školky **STRÁÁÁŠNĚ** dlouho!“

Pak oba vstali a šli se nasnídat.

Sice si popovídali, ale každej byl očividně **V JINÝM SVĚTĚ**.

16. DUBNA, BÍLÁ SOBOTA

ASI MI PRASKNE ŽALUDEK! NEMŮŽU ANI DÝCHAT,
protože se nemůžu přestat smát!

Dnešek byl docela fajn, ale od chvíle, kdy Miki nazval Čenka „**TY ČUŇO**“, jsem měla totální záchvat **SMÍCHU!**

17. DUBNA, VELIKONOČNÍ NEDĚLE

Včera se na mě máma hrozně naštvála. Dneska večer měla půlhodinovou přednášku. Trestat dítě za to, že si upevňuje zdraví **SMÍCHEM**, mi přijde naprosto **NEMÍSTNÝ!**

Bylo to takhle:

Odpoledne nám rodiče pověsili Čeňka s Kubajsem na krk. Miki je na chvíli vzal na hřiště, což bylo skvělý, protože jsem aspoň mohla zavolat **KLV**. Viki nebyla doma, ale Laura to zvedla. Prozradila mi, že kluci z naší třídy se zítra chystají obejít nějaký holky. Jen nevíme, jestli jsme mezi nima, a taky nevíme, jestli kvůli tomu máme být **NERVÓZNÍ**, nebo jestli zůstat **V KLIDU**. Na Velikonoční pondělí u nás ještě žádný spolužák nebyl. Řekla jsem Lauře, že se na to zeptám Mikiho.

Pak se kluci vrátili a já na tu otázku úplně zapomněla, protože Miki vyhrabal trpaslíkům starou dětskou knížku s úkoly a začala komedie.

Na Čeňka vyšel test paměti. Byl tam nakreslenej takovej zámek a v každém okně seděla pohádková postava: trpaslík, šašek, vodník, čarodějnice, Popelka a tak dále. Čeněk si je měl zapamatovat, a když otočil stránku, byl tam stejnej zámek, ale s prázdnými okny. A Čeněk musel říct, kdo byl v kterém okně nakreslenej. Docela mu to šlo, ale najednou se úplně zasekl a strčil si **DVA PRSTY DO NOSU** – do každý nosní dírky jeden.

„Co to děláš?“ zeptal se ho Miki překvapeně.

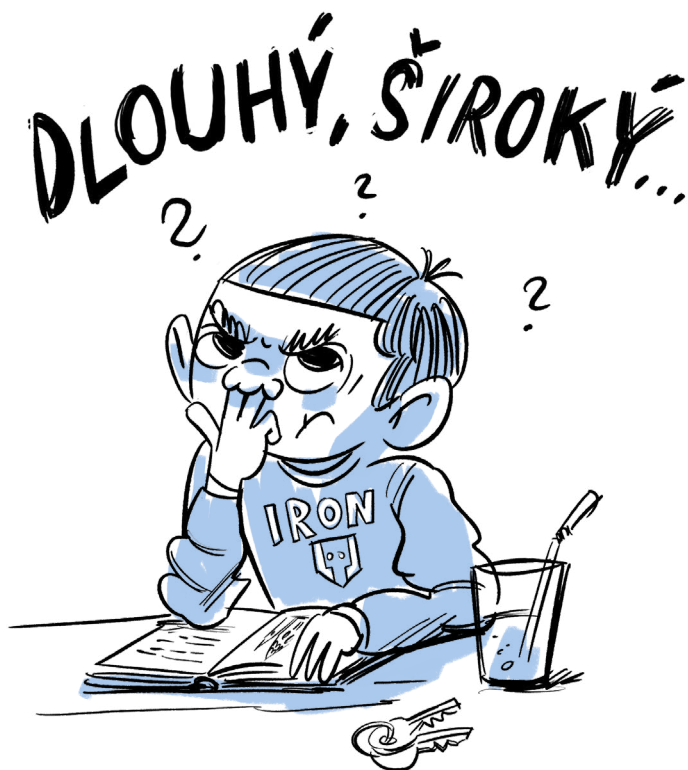
„Nemůžu si vzpomenout, kdo tam bydlí.“ ukázal Čeněk na jedno z oken.

„No dobrý, ale co ty prsty v nose?“ plácl ho Miki přes ruku.

„**NECH MĚ!**“ obořil se na něj Čeněk a okamžitě si strčil prsty zpátky do nosu. „Bydlí tam Dlouhý, Široký a...“ Znovu ztichl.

Prstama ještě víc zašťoural v nose. Měl je zastrčený tak hluboko, že mu už nebyly vidět nehty.

„Budeš mít obří dírky jako **ŇEJAKÉ ČUNĚ,**“ zavrtěl Miki hlavou.

Čeněk se nenechal vyvést z míry a nakonec vítězoslavně vykřikl: „Tady žije **DLOUHÝ, ŠIROKÝ** a i **TŘÍPIHLAVÝ!**“ „**KDOŽE?**“ vypískli jsme s Mikim oba naráz a dostali jsme hysterický záchvat smíchu.

„Třípihlavý!“ trval Čeněk na svém, „ten, kterej má **TŘI HLAVY**. Jednu dlouhou, jednu širokou a jednu **NEVÍM JAKOU!**“

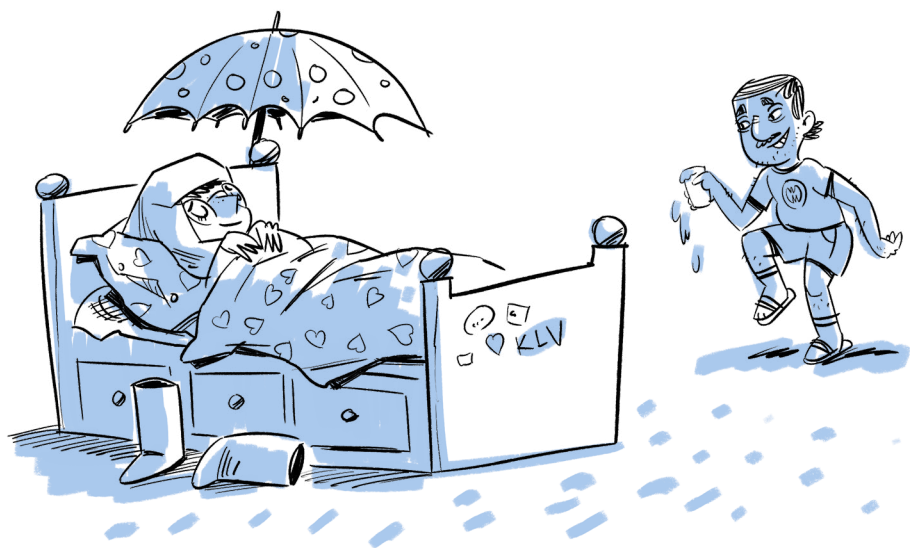
A tehdy Miki prohlásil: „No, **TY ČUŇO!**“ a oba jsme věděli, že je to zkomolenina Čenčkova jména, která přesně zapadá do toho, jak se štourá v nose. Čeněk se rozbřečel a běžel žalovat. Jenže my s Mikim už jsme se **DUSILI** smíchy a mámu málem trefil šlak.

18. DUBNA, VELIKONOČNÍ PONDĚLÍ

TOHLE MIKIMU NIKDY NEODPUSTÍM!!!

Byla to ta největší chyba na světě, že jsem se Mikiho hned nezeptala, jak to na Velikonoční pondělí chodí s holkama a klukama. Na to, že mě táta přijde polít až do postele, jsem byla jako vždy připravená. Schovala jsem si pod polštář pláštěnku a **NAŠTĚSTÍ** se vzbudila dost brzy na to, abych si ji stačila oblíknout. Táta mě pak polil sklenicí vody, ale já jsem zůstala suchá, **HEHEHE**.

Kubajs je naprostý **NEMEHLO**. Místo mě polil tátovi košili a musel společně s Čeněkem absolvovat potupný zaučování v polívání v kuchyni, aby neudělali na návštěvě ostudu.

Nejvíce super byl Miki, kterej mě po ránu postříkal jen trošku, protože se prej šetří na spolužačky.

Pak naši i strýček s tetou a trpaslíky konečně vypadli z bytu, protože šli polívat a vyjítat babičky, a mě čekal **VEGET** u naší velké telky.

Ale jakmile se všichni **VYTRATILI**, nastalo v bytě podivný **TICHO**. Určitě to každé zná. Takový ticho, který je zkrátka **DIVNÝ**, protože to není **NORMÁLNÍ** ticho, ale **TOTÁLNĚ PODEZŘELÝ** ticho.

„Miki?“ zavolala jsem na bratra.

Ticho trvalo ještě chvíli a pak se ozvalo známý cvaknutí kliky u dveří našeho pokoje. Poznala bych ho i o půlnoci, i kdybych byla úplně slepá a hluchá. To cvaknutí se nedá s ničím splést. Jenže to cvaknutí bylo **DIVNÝ** a mně se rozbušilo srdce.

Co když je v bytě **VRAH**? Dostal Mikiho a teď jde **PO MNĚ!!!**

„Miki, jsi tady?“ zeptala jsem se roztřeseným hlasem.

A pak jsem ucítla **ČESNEK**.

„**NA NÍÍÍ!**“ zaječeli paviáni, kteří se vyvalili z našeho pokoje, a než jsem stačila vydat hlásku, Oliver, Sam a Honza mě **ODTÁHLI** do koupelny, **STRČILI** do vany a pustili na mě **LEDVOU** vodu.

OTŘESNÝ!!! NESNÁŠÍM VELIKONOCE!!!

ÚTERÝ, 19. DUBNA, KONEC PRÁZDNIN

Nakonec se ukázalo, že Miki nebyl u **NĚKOLIKA** spolužáček, ale jen u **JEDNÝ**. Nechtěně se prokecnul a já zjistila, že brácha je nejspíš **ZAMILOVANEJ!!!** Mlčí jako hrob, ale já chci o jeho budoucí ženě vědět **VŠECHNO**, takže s **KLV** vymyslíme plán, jak to z něj **VYPÁČIT!**

Příbuzní konečně vypadli a já už mám jen poslední příspěvek ohledně **ČŮNI** (ha ha ha!!!): Pozorováním jsem zjistila, že když si na něco nemůže vzpomenout, **STRKÁ** si dva prsty do nosu. Když je z něčeho nervózní, tak se **TAHÁ** za vlasy. Pokud si musí hrát s Kubajsem, **KOULÍ** při tom očima tak, že jsou mu vidět jen bělma, a je to naprosto **HROZNÝ**. Jakmile něco neví, tak to **NEPŘIZNÁ**, ale vymyslí si nějaký slovo, a když mu řekneme, že **KECÁ**, tak dostane takový hysterák, až všechny k smrti vyděsí, že **UMŘE**. Takže mu nakonec musíte říct, že má pravdu, a on toho nechá. A když si myslí, že ho nikdo nevidí, olizuje si **ŽLUTEJ MAZ Z UŠÍ!!!**

Takhle nějak přijdete na to, že vlastně svou rodinu milujete.
Protože, jako v porovnání s ČŮŇOU je Kubajs ZLATÝ DÍTĚ.

STŘEDA, 20. DUBNA

Po prázdninách jsem se nemohla dočkat **KLV**, jenže Viki dneska nebyla ve škole. Mia, která bydlí hned vedle ní, všem ve třídě vykecala, že se Viki cestou do školy **POZVRACELA** uprostřed ulice.

„Takhle šla.“ Mia vrtěla dost **PŘEHNANĚ** zadkem, jako kdyby Viki měla místo těla pružinu. „Pak se najednou zastavila a **PRUDCE** se předklonila.“ Přitom se ohnula tak, až se jí vlasy otřely o podlahu. „Něco z ní vyletělo... no **FÚÚÚJ!** Byla to slizovitá kejda. Viki vyblila **HNUSNEJ SLIZ.**“

„Jak to víš?“ zeptal se Oliver. „Chytila jsi ho snad do ruky?“
Mia na něj vytřeštila oči a spolužáci vyprskli smíchy.

„**SLIZAČKA!**“ vykřikl.

„Slizačka Mia!“ zařval Sam hned po něm.

Normálně jsem byla skoro ochotná Oliverovi jeho česnekovej dech odpustit!

ČTVRTEK, 21. DUBNA

Ani dneska nebyla Viki ve škole. Po vyučování se klub **KLV** sešel na videohovor.

„Ještě pořád zvracíš?“ zeptala jsem se jí.

„Včera jsem zvracela skoro celej den,“ zašeptala Viki unaveně.

Měla teplotu. Bylo to na ní vidět. Jindy její tvář hraje všema odstínama růžový. Ted' byla zelená jako zombík.

„A co ti vlastně je?“ zeptala se Laura.

„Mám střevní virózu,“ povzdechla si Viki.

Nevím proč, ale když jsem byla malá, představovala jsem si střevní virózu jako paní v červených šatech a klobouku uprostřed fronty do divadla. Slovo **VIRÓZA** mi znělo stejně vznešeně jako slovo **VĚVODKYNĚ**. Byla jsem si úplně jistá, že dospělí to pokaždý spletli a že to vlastně není střevní, ale **STŘEDNÍ** viróza.

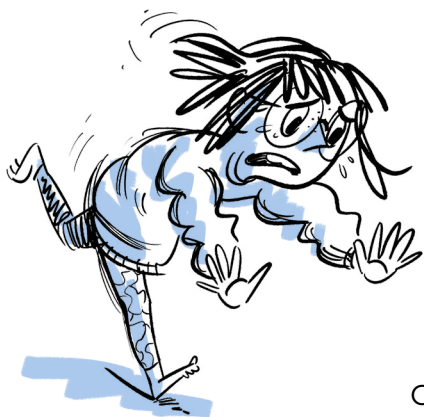
PÁTEK, 22. DUBNA

Ukázalo se, že Viki není jediná, koho střevní viróza skolila. Dneska nebyla ve škole asi polovina třídy. Mia sice přišla, ale byla stejně zelená jako včera Viki. Držela jsem se od ní co nejdál. Kdykoli zakašlala nebo vzdychla, zatajila jsem dech. Nechtěla jsem, aby se ta blicí nákaza dostala i ke mně. Kašlala a vzdychala tak často, že jsem dnes vlastně půl dne **VŮBEC NEDÝCHALA**. Asi mám v sobě **SUPERSCHOPNOSTI**,
◦ kterých jsem až doted' **NEMĚLA** ani tušení!

SOBOTA, 23. DUBNA

UMÍRÁM!

Vyzvracela jsem už všechno. Podle mého názoru jsem vyzvracela i střeva. **CÍTÍM SE HROZNĚ!**

NEDĚLE, 24. DUBNA

SOUDNEJ DEN!

Už nemůžu. Moje tělo
pochopilo, že už nic nevyzvracím,
a tak se zaměřilo na můj zadek.

Od rána mě **PROHÁNÍ!**

Protože používáme jenom jeden
záchod, zvrací a kadí už **ÚPLNĚ CELÁ**
rodina. Máma, táta i bráchové. Nemám vůbec
čas psát nic dalšího. Teď mě čeká
BITVA O ZÁCHOD!

PONDĚLÍ, 25. DUBNA

MÁMA UMÍRÁ!

Dnes nevstala z postele.
Pokud si vzpomínám, stalo
se to za celej můj život
JEDNOU. Bylo to v den,
kdy se vrátila z porodnice
s Kubajsem.
„Je mi strašně špatně,“
zamumlala zpod peřiny.

„Ta viróza... to je katastrofa. Kiki, musíš se o všechny postarat.“

ZBLÁZNILA SE? JE MI DEVĚT!!! ANI NEVÍM, JAK SE POSTARAT SAMA O SEBE!

ÚTERÝ, 26. DUBNA

DOSPĚLÍ JSOU BLÁZNÍ!

Dva dny mi zůstala na krku celá domácnost!

Máma a táta na tom byli ještě hůř než bráchové. Miki hodně sportuje, takže nejspíš proto se mu **VŽDYCKY** podařilo doběhnout na záchod. Rodiče zvraceli do lavoru a já jsem to **MUSELA UMÝVAT!**

A Kubajs... Ani nemám dost stránek, abych sem napsala, jak fňukal a naříkal. Pořád je to **ÚPLNÝ DĚCKO**, takže je jasné, že mu nic nedochází. Pořád dokola řval: „Kde je mámááá???”

A já na to: „Máma je nemocná, tady se vyblinkej a neřvi!”

A on pořád: „Kde je mámááá, kde je mámááá...”

Pak mu Miki řekl, že jestli okamžitě **NEZMLKNE**, zavře ho do peřínáku, a to zabralo. Kubajs se **STRAŠNĚ** bojí tmy.

Nějak jsme přežili od rána do večera. Naštěstí bylo všem **TAK ZLE**, že nechtěli, abych něco vařila. Tak jsem jim jen dolívala vodu a čaj do sklenic.

Měla jsem tolik práce, že jsem sama nestíhala ani zvracet, ani mít průjem. Vlastně až teď mi dochází, že už jsem zřejmě vyléčená.

STŘEDA, 27. DUBNA

RODIČE JSOU NAPROSTO NEVDĚČNÍ!

Místo aby mě nosili na rukou za to, jak jsem se o ně starala, nařídili mi, ať si od někoho zjistím, co se dělalo ve škole, a **DOŽENU** zameškaný věci.

SVĚT JE NESPRAVEDLIVEJ!!!

Nikdo z klubu **KLV** nebyl ve škole, a tak jsem odpoledne strávila hledáním někoho, kdo by mi poslal úkoly. Nakonec se ozval Oliver. Nadiktoval mi **NESKUTEČNÝ** množství úkolů a pak prohlásil: „Skoro všichni byli nemocní, jen já **NE**. Ty se máš, že se můžeš ulejt.“

Normálně nemám slov. **CO TO KECÁ! VŮBEC NETUŠÍ, O ČEM TO JE!**

Jestli mi ještě někdy někdo řekne, jak je **SUPER** ulejt se ze školy, když máte **STŘEVNÍ VIRÓZU**, přísahám, že mu zacpu pusou všemi **ZVRATKY**, kterých jsem se za poslední dva dny **DOTKLA!**

ČTVRTEK, 28. DUBNA

Všichni se pomalu uzdravují. Táta říkal, že ta choroba je zřejmě strašně nakažlivá, takže po zbytek týdne musíme čučet doma. Kubajs otravuje – jednou mamku, jednou tatku. My s Mikim jsme dělali úkoly a pak jsme se dívali na nějaký tupej animák. Chtěla jsem si s ním pokecat, ale on se se mnou o své **HOLCE** vůbec nechce bavit. Dokonce říká, že to není žádná **HOLKA** a že dost předbíhám události, když se ho ptám, jaký šaty si mám koupit na jeho **SVATBU**.

Jenže od chvíle, kdy jsem zjistila, že je **ZAMÍLOVANEJ**, si jen přeju, **ABY TO UŽ BYLO!** Svatba a dort a diskoška, zavolala bych **KLV** a byly bychom družičky, strašně krásný, v tmavě fialových šatech s cancoury a s vlasama rozpuštěnýma jako divoženky. Miki mi řekl, ať jsem zticha, a to k němu vůbec nesedí.

PÁTEK, 29. DUBNA

Pořád jsme zavření doma a všem už z toho pěkně **HRABE**. Kubajs se z pohádky dozvěděl, že existuje věc, který se říká **POHRABÁČ**. Je to taková železná tyč, kterou se šťourá do dřeva v krbu. Od té doby je **POHRABÁČEM** úplně **POSEDLEJ!** Kubajsův svět s pohrabáčem:

„Na obloze je sluníčko, měsíček, letadlo a **POHRABÁČ!**“
„Krtek má rád Myšku, a tak ji vezme do autíčka. A kdo řídí?
POHRABÁČ!“
„Mami, nemůžu najít pexeso, kde je **POHRABÁČ?**“

Tak mi řekni, jak mě z toho nemá **KLEPNOUT!**

SOBOTA, 30. DUBNA

KONEČNĚ SVOBODA!!!

Mohla jsem jít na hodinu ven a byla to ta **NEJŠŤASTNĚJŠÍ** hodina v mém životě! Ten čerstvej vzduch! Ta modrá obloha! No, fajn obloha modrá nebyla, bylo zataženo, ale **TO JE FUK!!!**

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ať už je mi deset!.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.